

ישא ברכה

יוצא לאור ע"י אברכי הכולל שבקהילת "מקור חיים" יע"א
בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג רבי יוסף מוגרבי שליט"א

הצלחת דן בן חנה וזוג' עכב"ב - לבריאות שמירה עליונה והרמת קרן המזל וכט"ס לעד אכ"ר

ג'ליון מס' 509

ע'רש"ק פרשת "תצווה" י' אדר א' תשע"ו

לנצל את הכשרונות

בפרשתינו הנפלאה אנו קוראים על בגדי הכהנים. חוכמה אלוקית וקדושה עילאית אפפה את בגדי הכהנים ובפרט את בגדיו של הכהן הגדול. משה רבינו מקבל הוראות מפורטות מבורא עולם על דרך הכנת בגדיהם של המשרתים בקודש ומצוה את משה רבינו לאמר: "ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתי רוח חוכמה ועשו את בגדי אהרון לקדשו לכהנו לי". צריך אנשים חכמים ונבונים בעלי לב רחב לעמוד במשימה קדושה זאת. הכהנים בעבודתם היו עושים נפלאות. כל העולם כולו היה זוכה לשפע וברכה, טובה ואורה מפעולת הכהנים בבית המקדש. כל מעשה ופעולה של הכהנים היתה חשובה מאוד בשמים והיתה פועלת גדולת ונצורות. לא רק פעולת הכהנים חשובה בשמים. כל פעולה טובה של כל יהודי, כל עשיית מצוה וחסד, כל לימוד תורה יש בו כוח גדול ועצום. יהודי שמנצל את כוחותיו וכישוריו לטובה, זוכה לדברים הרבה, אולם אליה וקוץ בה. אדם שיש לו כישורים וכוחות, חוכמה ויכולת לפעול בצורה חיובית להרבות בתורה ובמצוות ולא מנצל את הדברים הטובים אותם קיבל מבורא כל העולמים, אזי הוא חלילה עתיד להיתבע על כך. ונספר משל נפלא ששמענו ממו"ר שליט"א. היה מלך אדיר ששלט על ממלכות רבות. לא היה דבר בעולם שלא היה לו. יום אחד התהלך המלך בארמונו והחליט החלטה. כל מי שיראה לו דבר חדש שהוא לא ראה ולא הכיר, יקבל פרס כספי גדול - אלף זהובים! הכרזת המלכותיות נתלו בכל רחבי הממלכה. מי לא הגיע לארמון? להטוטנים וקוסמים, רופאים וחוקרים, אומנים וציירים, אך אין, המלך ראה והכיר את כל שהוצג לפניו. נתיני הממלכה היו בלחץ עצום ביודעם שהמלך הגביל את הענין לשבוע ימים בלבד. יום עבר ויומיים, שלוש וארבע ואין כל חדש תחת השמש, אין אדם שהראה למלך דבר חדש. יומו האחרון של המבצע הגיע. בפאתי העיר חי רועה צאן ובמקרה הוא ראה את הכרזה המלכותית. חיוך גדול כיסה את פניו והוא החל ללכת לכיוון הארמון. השומרים שראו את אותו אדם מרופט בגדים שאלוהו מה רצונו. ענה הרועה שהוא רוצה להראות למלך דבר שהוא טרם ראה. צחקו השומרים ואמרו: "כבר גדולים וטובים ממך ניסו את מזלם אך לשוא. מה כבר אתה יכול להראות למלך?". אך הרועה בשלו, הוא רוצה להיכנס. דברי הרועה הובאו למלך והמלך החליט להכניסו. עמד הרועה לפני המלך ואמר: "אדוני המלך ביכולתי להראות למלך דבר שבטוחני שהוא טרם ראה. אני הולך להעמיד מקל שבראשו סיכת תופרים עם חור קטן. אתרחק מן המקל ואזרוק מאה מחטים ואכניס את כולם דרך חור המחט". המלך הסקרן הורה בידו לרועה להציג את המחזה. הרועה העמיד את המקל עם המחט, התרחק והחל לזרוק את המחטים. הלא יאומן קרה. עשר ועשרים מחטים נכנסו במדויק לחור הקטן. שלושים, ארבעים וחמישים. והמלך והשרים משתהים מהמחזה. שישים ושבעים, שמונים ותשעים. הרועה עצר קימעה, כולו מזיע ומתנשף מהמאמץ והמשיך בהופעה. תשעים ושמונה, תשעים ותשע. זהו נשארה מחט אחת. הרועה עוצר מנגב את זיעתו, אווז במחט האחרונה, מתרכז וזורק. בול, המחט האחרונה עוברת דרך החור הקטן. מחיאות כפיים סוערות נשמעות והמלך מורה לתת לרועה אלף זהובים. כשבא הרועה לצאת, מורה המלך לשומרים לתופסו ולתת לו מאה מלקיות. הרועה הנדהם צועק: "מה עשיתי?", אך השומרים הבריונים כבר מתחילים במלקיות. כואב זב דם פונה הרועה למלך לאחר מאה המלקיות ושואל: "למה? מדוע?!". והמלך עונה: "האלף זהובים עבור המחזה שבאמת טרם ראיתי כמותו, אך המאה מלקיות הגיעו לך כי אם יש לך כישרונות כל כך מבורכים, כל כך יכולות מיוחדות, מדוע אתה מנצל אותם לשטויות והבלים, מדוע אתה לא רופא או מהנדס אלא רועה צאן פשוט". אחים ואחיות יקרים, ננצל כישרונותינו לטובה ונזכה לברכה ולגאולה השלמה.

כליל תכלת

דיו רב נשפך מקולמוס הזהב של גדולי ישראל בגודל חשיבותה ומעלתה של קולמוס הלב - דהיינו הלשון. חיים ומוות ביד הלשון הן זאת יודעים כולנו. אולם אם כנים אנחנו, האם מתנהגים אנו ושוקלים בפלס זהב את אשר מוציאים אנו מפינו. האם כאשר באים אנו לדבר על פלוני או אלמוני לטוב ולמוטב, האם נוהרים אנו שאימרי פינו יעלו בקנה אחד בריאות וטובות יחד עם הלכות שמירת הלשון, כמה וכמה הרחקות, שמירות גדרים וסייגים, עושים בעלי נשק בכדי שחלילה לא יפלט לו כדור אחד בזמן ובמקום שלא נצרכים! על אחת כמה וכמה בנשק הנגיש והזמין כל העת שצריך שמירת והרחקות גדרים וסייגים וכמובן ואת עלית על כולנה - הלכות שמירת הלשון, המלמדים אותנו כיצד ומתי נצור לשונך מרע, ומתי מותר ואף מצוה לדבר! בפרשתינו קוראים על מעיל הכהן הגדול שהיה "כליל תכלת" ומכפר על לשון הרע ובעל הכלי יקר, פנינה יקרה לנו גילה, שהתכלת דומה לים, וכמו שהים יש לו דלתות וברייח ודואג כל העת שהמים לא יפרצו החוצה, כך גם האדם ינהג בפיו להשתמש בחומות השפתיים והחניכיים לעמוד על המשמר, לבלתי תיפרוץ ולו מילה אחת שלא כהלכה! ונחתום בתפילה שנזכה לשמור פינו ולשוננו כרצון אבינו ונזכה לגאולה השלמה בימינו במהרה!

זמני כניסת השבת ויציאת השבת

כניסת שבת	יציאת שבת	רבנו
17:08	18:07	ת"א
16:53	18:06	י-ם
17:00	18:06	חיפה
17:11	18:08	ב"ש

הפטרה: אתה בן אדם (יחזקאל מ"ג)

מטעמים לשבת

על זה שהשכינה שורה בישראל העידה במיוחד המנורה, בכך שהנר המערבי היה דולק יממה שלמה, אף על פי שהיתה לו כמות שמן שווה לשאר הנרות. כפי שאמרו חכמינו: "עדות היא לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל". (שבת כ"ב). לפיכך אמר השם יתברך למשה: "ויקחו אליך" - לקיחת השמן למנורה נוגעת אליך במיוחד, היא תביא לך תועלת, שכל על ידי המנורה תתגשם שאיפתך, שהעולם כולו יראה כי השכינה שורה בישראל...

(פרפראות לתורה)

"ויקחו אליך עֵבֶן זֶית זָךְ... לְהַעֲלֹת נֵר תְּבִיד" (כז, כ)

אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל: דוגמא שלכם דומה ליונה. כיצד? כשהיה נוח בתיבה, שלח את היונה: "ותבוא אליו היונה לעת ערב, והנה עלה זית טרף בפיה" (בראשית ח', י"א). מה היונה הביאה אורה לעולם בשמן זית, אף אתם - שנמשלתם ליונה - הביאו שמן זית והדליקו לפני את הנר!

(פרפראות לתורה)

לידי מאור - "ולא כתית למנחות" - ולא כדי לשקוע בעצבות ובמנוחה של אוזלת יד...

(מעיינה של תורה)

"כתית למאור להעלות נֵר תְּבִיד" (כז, כ) כתב ה"תולדות יצחק": בית המקדש הראשון עמד ארבע מאות ועשר שנה - ת"י - והבית השני עמד ארבע מאות ועשרים שנה - ת"כ. ביחד הרי זה "כתית". שני בתי המקדש האירו רק כמנין "כתית". אולם בית המקדש השלישי יהיה תמידי ונצחי - "להעלות נר תמיד"...

(מעיינה של תורה)

"ויקחו אליך עֵבֶן זֶית זָךְ" (כז, כ) כתב ה"אבני אזל" שפעולתו של משה רבינו היתה תדיר, לפרסם בפני העולם כולו את קדושתו המיוחדת וייחודו של עם ישראל, ולמען יראו הכל כי שכינה שורה בישראל. לפיכך אמר: "ובמה יודע איפוא כי מצאתי חן בעיניך אני ועמך הלא בלכתך עמנו ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פני האדמה" (שמות לג, טז).

"זוֹקֵת עוֹלָם לְדוֹרוֹתֵם" (כז, כ) "באוהל מועד... יערוך אותו אהרן ובניו מערב עד בוקר לפני ה', חוקת עולם לדורותם מאת בני ישראל". הנה, ודאי גלוי וידוע לפני קורא הדורות מראש שעתיד בית המקדש להחרב, וכבר כתב בתורתו "והשימותי את מקדשיכם" - אינה בטלה, ורישומה קיים לנצח! ואותם נרות שדלקו במקדש, לא כבה אורם! לא פסקה השפעתם!

(מעייני השבוע)

"כתית למאור" (כז, כ) ולא כתית למנחות (רש"י). כתב ה"חשבה לטובה": צריך אדם להיות "כתית" בעיני עצמו ושבור לב, אולם חייב הוא תמיד להיזהר ששברון הלב לא יביאהו לידי עצבות ואוזלת יד, שלא ירצה לעשות מאומה, מתוך ההנחה שבין כה וכה לא יהא כל ערך למעשהו. שברון לב כזה אינו רצוי כלל. אדרבה, שברון הלב צריך להגביר באדם את הרצון לעשות ולפעול ביהדות. אם עד כה לא עשה מאומה, חייב הוא להתחיל עכשיו בעשייה. "כתית למאור" - על האדם להיות כתית ושבור כדי להגיע

מוקנים אתבונן - סיפורי צדיקים

אדם אחד, והתאונן לפניו שאיננו יכול לטהר את מוחו ממחשבות לא טובות, והרהורים רעים נכנסים אליו בעל כורחו ומבלבלים אותו. ציוהו הרב המגיד שיסע לצדיק רבי זאב מז'טומיר זצ"ל, שהיה מחזיק בית מזיגה בכפר אחד. הלך האיש לאותו כפר, וכשבא לבית רבי זאב כבר היה לילה, ומצא את הבית סגור מבפנים. דפק האיש על הדלת, ואיש לא פתח לו. המתין זמן מה ודפק שוב על הדלת, ושוב אין פותחים לו. היה אז זמן קור, והתחיל להתחנן שיפתחו לו, ולא הועיל מאומה. התחיל לדבר בכעס וברוגז: איך זה, אינכם מרחמים על יהודי להכניסו לבית? ומהבית - אין קול ואין עונה. כאור הבוקר פתחו לו את הדלת, והוא נכנס והתאכסן שם כמה ימים, ורבי זאב אינו שואל אותו שום דבר. תמה האיש בליבו: על מה זה שלח אותי המגיד לכאן? קודם הליכתו פנה לרבי זאב בשאלה: הנה רבינו המגיד שלח אותי לכבודו, ואיני יודע על מה, השיב לו רבי זאב: אני אגיד לך למה שלחך רבינו אלי: שתלמד ממני, כי האדם הוא בעל הבית, ולמי שאיננו רוצה, אין הוא מניחו להיכנס...

(תורת הפרשה)

מסופר על הצדיק רבי מנחם ישעיה זצ"ל (נספה בתאונת דרכים בשנת התשכ"ה בהיותו כבן שלושים ותשע שנים), שהיה נזהר מאוד מלדבר לשון הרע. ולא רק ששמר עצמו מלדבר לשון הרע, אלא היה נזהר מאוד שלא לשמוע אחרים מדברים לשון הרע, זאת לא רק מפני פחד העונשים של האיסור החמור, אלא מתוך אהבת הבורא ואהבת ישראל שבערה בליבו, שלא יכל לשמוע שמדברים לשון הרע על יהודי, או לראות שעוברים עבירה כל שהיא. ומספרים חבריו שכאשר היו חוזרים מהדרשות, לפעמים היו נשמעים לאוזניו של רבי מנחם מעט לשון הרע באוטובוס, וכדי שלא לבזות את המדבר ולא לשמוע את דבריו, היה שר בקול את הכתוב: "מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב. נצור לשונך מרע ושפתיך מדבר מרמה. סור מרע ועשה טוב, בקש שלום ורדפהו". כך היה שר בקול גדול, וכאשר אותו מדבר היה שומע את השירה מפיו של רבי מנחם, היה מיד מפסיק לדבר לשון הרע, וחושב על דבריו בחיוב.

מסופר על המגיד הגדול ממזריטש זצ"ל, שפעם בא אליו

והייתם לי סגולה

תלמיד חכם - סגולה לתינוק שיהיה תלמיד חכם, שיחתלו אותו אחר המילה על הבימה. וכן שיהפוך המוהל עור הערלה לאחר החיתוך, והוא סגולה שיהיה התינוק בעל זכרון בתורה.

(סגולות רבותינו)

מדברי ראש הישיבה הרב"ג ר' יוסף מוֹגְרַבִּי שליט"א

זינוך הבנים

חינוך לכבוד הדדי בין אחים

בספר בני חביבי הביא שרוב הקטטות בין האחים מתחילות בעטיים של דברים פעוטים, עליהם הילדים מגיבים לעיתים קרובות באופן מוגזם, והתוצאה היא ויכוחים מרים שקשה לסיימם. ילדים רבים סבורים שמותר להם להתקוטט עם אחיהם ואחיותיהם או לדבר עליהם לשון הרע, ואין זה נחשב להם לחטא, כיון שהם "רק" אחים ואחיות. זו טעות חמורה, והאמת היא שלהכות אח גרוע מאשר להכות אדם זר, בדיוק כפי שחמור יותר להוציא דיבתו של אח מאשר לדבר רעה על זר. דבר זה נאמר במפורש בפסוק: "תשב באחיך תדבר, בן אמך תדבר דופי". הפסוק אומר לנו שניתן להבין כיצד יכול אדם לדבר סרה באדם זר שאין לו כל קשר אליו, אבל הוצאת דיבה על אח או אחות הוא מעשה נתעב ובזוי, כיון שבעצם האדם פוגע בכך במי שהוא בשר מברשו. אם לא מחנכים ילד לכבד את אחיו ואחיותיו, הוא יפתח יחס דומה גם כלפי אנשים זרים. ברגע שיתרגל להתקוטט ולהוציא דיבה, לא יבחין בין אחיו או אחיותיו לבין אדם זר. הרגלים רעים אלו יהפכו לחלק בלתי נפרד ממנו, והוא לא יהיה מסוגל לשלוט בעצמו. כמובן, אחיו עשוי לסלוח לו, אבל יתכן שאדם זר לא יהיה מוכן לסבול התנהגות כזו, והדבר עלול להסתיים בפגיעה חמורה. כאשר אתם מרגישים שהאווירה בין האחים מתחממת, התערבו מיידית, לפני שהרוחות מתלהטות. אל תמתינו עד שהמצב יהיה חסר שליטה. היו ערניים ועצרו את המריבה לפני שהיא מתלהטת. תוכלו למנוע בכך הרבה עוגמת נפש. למדו את ילדיכם להתאמן באהבת איש את רעהו, וכך יימנעו מוויכוחים וקטטות. כיצד מתאמנים באהבה? אפשרות אחת היא לשחק משחק בו כל ילד חייב לכתוב משהו טוב על אח או אחות שיחסיו עימם אינם טובים. הילד שהרבה במציאות מעלות נכונות אצל אחיו יזכה בפרס.

ובודאי בדרך זו נזכה להאהיב האחים ואחיות זה על זה ונזכה לבניך כשתלי זיתים סביב לשולחןך, אכ"ר.

שלום בית

מישהי טרחה כאן!!!

מעשה ונזדמן ה"חפץ חיים" זצ"ל לאיזו עיירה והתאכסן בביתו של הרב. הרבנית הכינה לכבודו ארוחה טובה, ומרוב טירדה שכחה למסור לעוזרת שהיא כבר המליחה את המרק. העוזרת ניגשה לבשל, וכדרכה שמה גם היא מלח בקדירה. כשהגישו את המרק ל"חפץ חיים" לא העיר כלום, וגמע את התבשיל עד תומו מבלי כל עקימת שפתיים. לעומת זה, הרב, בהגיעו את הכף הראשונה לשפתיו, עיקם את פיו, דחה את הצלחת לצד, והסתכל בתמיהה כלפי ה"חפץ חיים", איך לא הרגיש בדבר. בחשאי מבלי שירגישו, החזיק ה"חפץ חיים" בידו של הרב והפציר בו שיאכל את המרק ולא יעיר שהוא מלוח מידי כשהוא מנמק ואומר: "אני משער שמרוב בהילות המצוה של הכנסת אורחים, תיבלה העוזרת את המרק פעמיים. אם תדע מזה תצטער מאוד, וגם עלול שהרבנית תנזוף בה ויבואו לידי הקפדה ומריבה. אנו לא נגיב כלל, להיפך נשבח את המרק שהוא טעים מאוד". התנהגות ה"חפץ חיים" זצ"ל היא דוגמא ומופת של חסד אמיתי. במקום לחשוב על עצמו, הוא חשב רק על צערה של העוזרת.

עלינו ללמוד מדוגמא זו על חשיבות החסד בכלל, ובפרט בחיי הנישואין. יש לנו מחוייבות לכך, לזכור מי טרחה על האוכל וכמה טירחות היו מנת חלקה של זוגתינו? תיכנון הארוחה, סוג המאכל, המתח והחום בנוסף לשאר הטיפולים בעול הבית, וכי מותר לנו לזלזל? חובתינו ולו רק מצד החסד שציותה עלינו תורתינו הקדושה להודות, לשבח, לפאר, לרומם, להדר ומה עוד לא? אם נעשה כן, תהי מידת החסד שורה על ביתנו, מוט של חסד משוך על ילדינו לטוב לנו לעד.

אמרי שפר

- הרה"ק רבי דוד מללוב אומר: ישראל נקראו "עם סגולה" כסגול איך שתהפכו ישאר סגול.
  - הבעל שם טוב הקדוש אומר: נשמת האדם כמוה כנר. כשם שנר לעיתים כבוי ולעיתים דלוק כך נשמת האדם, לעיתים מאירה ולעיתים כבויה.
  - הרה"ק רבי יוסף חיים דוד אזולאי אומר: לעולם ילמד סגוריה על ישראל כלל ופרט, ויצדיק את ישראל וילמד עליהם זכות וגדעון נגלה עליו השם רק בעבור שלימד סגוריה על ישראל.
  - הרה"ק רבי אלימלך מגרודז'יסק אומר: גדול המוסר נפשו בעד כלל ישראל מהמוסר נפשו בעד ה' לבדו. שזה כמוסר נפשו עבור בן המלך, שמוכיח במעשיו שאהבתו למלך כה רבה, עד שמוסר הוא נפשו לא רק בשבילו כי אם גם עבור בנו.
- (פתגמים נבחרים)

על כן יאמרו המושלים - משל וזמשל

מתרשלים לפתע וחוזרים לסכלותנו. נמצא שהמחלה מקננת בנו, אף באותם הימים בהם אנו עובדים את ה' כדבעי למהוי. משום כך מבקש מאיתנו הקדוש ברוך הוא (בפרשת וילך): "ובניהם וגו' ישמעו ולמדו ליראה את ה' אלוהיכם כל הימים". ללא סיווגין, יום כך ולמחרת אחרת, אלא כל הימים נעבוד את ה' בלב שלם. בשעה שסוחר טירון יורד ובא לשוק עם סחורתו בפעם הראשונה, יקבלו הסוחרים הותיקים את פניו בשחוק ובביטול, ואף מלגלים עליו: "הביטו וראו, על הראשונים אנו מצטערים, וזה בא להוסיף עליהם! כלום לא יכולת למצוא לך פרנסה אחרת נאה מזו? מוטב שתחפש לך עסק אחר, כי לא תהיה תפארתך על הדרך הזאת!". מובן מאליו, שאם טירון זה פיקח הוא, לא ישים ליבו לצחוקם של אלה ולדיבוריהם וימשיך בשלו. אומנם, בתחילה יקשה עליו הדבר, אף יתלבט בלבטים קשים, אולם לבסוף תאיר לו ההצלחה פנים, והוא יראה ברכה בעמלו. עתה כבר יש בידו לצחוק למלעיגיו ולומר להם: "אילו בקולכם שמעתי, עני מרוד הייתי נשאר כל ימי". לפיכך אין אדם צריך לשים ליבו אל אלה המלעיגים עליו, על שהוא הולך בדרך התורה ושומר מצוותיה וחרד לדבר ה'. והרי העולם הזה כמין שוק הוא, וכל הלומד כאן תורה ושומר מצוותיה, עסק טוב הוא עושה, ושכר גדול מזומן לו לעולם הבא. שם, בודאי, תהיה ידו על העליונה, ויוכל להשיב חורפיו דבר, ולשלם להם מנה אחת אפיים, על אשר הלעיגו עליו.

(משלי החפץ חיים)

צריך האדם להתחזק ולא להרפות מעסק התורה והמצוות, אף אם הוא בעל יסורים, ודאגות הפרנסה סובבות אותו ומטרידות אותו מאוד. מובטח לו, שאם יתחזק ויתגבר על יסוריו ודאגותיו ויעסוק בתורה, שהיסורים יסתלקו ממנו, וכמו שהבטיחו לנו חז"ל (תדבא"ר ו'): "אם ראית שיסורין ממשמשין ובאין עליך, רוץ לחדרי תורה, ומיד היסורין בורחין ממך". משל למה הדבר דומה? לחולה שמחלתו התישה את כוחותיו עד כדי כך, שאין ביכולתו להושיט את ידו וליטול את התרופה המונחת ליד מיטתו. בכל זאת הוא מתגבר בשארית כוחותיו, נוטל את התרופה, והיא מחישה את החלמתו. כי יודע החולה הזה, שאם לא יתגבר ולא יאזור את כל כוחותיו החלושים ליטול את התרופה, תתגבר עליו מחלתו, והוא עלול להגיע לדי סכנת נפשות. כך הוא בקיום התורה והמצוות, חייב אדם להתגבר על מצוקי הזמן ויסוריו הפרטיים, וללמוד תורה ולא להרפות ממנה, כי רק בכוח התורה יתרפא מן היסורים, ולא, הוא עלול לאבד את נפשו לחלוטין. "אם כך", תמה חברו, "למה הנך מצר, הרי כבר הבראת?". "אינך יודע טיב מחלתי", אמר לו החולה, "מחלה זו, שקדחת שמה, טיבה הוא, שיום אחד קודחים בחום גבוה, ואז מוטלים על ערש דוי, ולמחרת יורד החום, והחולה מתהלך כאחד האדם. כך חוזרת, חלילה, מחלתי זה כמה שבועות, הרי שגם ביום שאין לי חום, עדין חולה אני". במצב זה נמצאים גם אנחנו. אומנם יש ימים שאנו בריאים לחלוטין, עובדים את ה' בכל הלב, אולם המחלה מתגלה אצלנו, כשאנו

אל תיקרי הליכות אלא הלכות

לעכבה יותר מכדי הצורך. אם עברו ומלוהו בלילה יש אומרים שצריך לחזור ולהטיף ממנו דם ברית אולם יש אומרים שאין צריך להטיף דם ברית וכן עיקר. אם ארע אונס או השתהו ולא הספיקו למולו עד ששקעה החמה, מותר למולו בברכה כל זמן שלא עברו יג' דקות וחצי לאחר השקיעה. אולם לאחר זמן זה אין למולו ותנחה המילה למחר. מילה הטעונה תיקון שחייבים לעשות מן הדין (כגון: ציצין המעכבים את המילה) צריך לעשותו ביום. אולם שאר תיקונים שאינם אלא לשופרא דמילתא אפשר לעשותם בלילה. אם עברו ומלו קודם שעברו ח' ימים מלידתו יש אומרים שצריך לחזור ולהטיף לו דם ברית ויש אומרים שאין צריך להטיף שוב דם ברית וכן עיקר. המנהג שלא למול מילה שלא בזמנה ביום חמישי או שישי, אלא נדחית ליום א' ואין לשנות. (שערי מילה)

משום שלגבי התינוק עדין הוא יום. היום ב"ה אכשור דרא, ובכל אתר ואתר מצויים לוחות שנה מדוייקים המורים בדיוק את זמן השקיעה אשר על פיהם ניתן לקבוע בברור בין הפוסקים בקביעת הזמנים וכן הדבר תלוי בשינוי המקומות, ולכן ישאל אדם את רבותיו לפי איזה לוח להורות ויצא מן הספק. כל היום כשר למצוות מילה אלא שזריזים מקדימים למצוות ומלים מיד בבוקר וזמנה למהדרין הוא עד חצות היום. ולכן לא נכון לעכב את הברית לאחר חצות היום משום הקרואים לסעודה אלא ימולו מיד בבוקר, ואת הסעודה יעשו בצהרי היום. מותר לאחר את המילה לאחר חצות היום כדי לעשותה במנין. במקום צורך כגון שעשיית המילה בשעה מוקדמת תהווה בעיה בשלום בית וכד', מותר לערוך את המילה לאחר חצות היום. אף במילה שלא בזמנה שייכת מצות זריזים מקדימים למצוות ולכן אין

זמן המילה הוא ביום השמיני ללידת הנימול ואינה אלא ביום שנאמר: "וביום השמיני ימול", ואפילו מילה שלא בזמנה אינה אלא ביום. זמנה לכתחילה מהנץ החמה עד שקיעתה, ובדיעבד אם מל מזמן עלות השחר יצא. בשעת הדחק גדולה, שידוע שאם לא ימלוהו בעלות השחר אז אין מציאות שיהיה נימול ביום ח', מותר למולו משעלה השחר. אם נולד התינוק בבין השמשות מונים לו מהלילה ונימול לתשיעי. אולם אם הוציא את ראשו חוץ לפרוזדור או שמעוהו בוכה קודם זמן בין השמשות הרי הוא נימול לשמיני. אף אם קבלו עליהם כל הציבור שבת מבעוד יום ונולד התינוק לאחר קבלת שבת אבל עדין יום הוא, נימול התינוק לשמונה (ביום ו'), דאין דבר זה תלוי בתפילה לא להקל ולא להחמיר. אף אם התפלל האב ערבית מבעוד יום, מותר לו למול את בנו

מכון עדות ביהוסף

ניתן להשיג את הספרים של מו"ר שליט"א בישיבה הקדושה רח' מפרץ שלמה 100 חולון או במייל: ab5289645@gmail.com ספר כתונת פסים ב"ח על התורה, ספר בן פורת יוסף חלק ג' ד' ה' השקפה ומוסר, ספר תולדות יעקב הנהגות והליכות מאת ק"כ האדמו"ר מנדבורנא זצוק"ל